

[Aksel Larsen.]

på bekostning af lande som Danmark. Og det var noget, man kunne forudse, det var i hvert fald noget, vi forudså, og som vi sagde; men dengang forklarede man os, at vi måtte jo være helt galt på det, at vi kunne forestille os noget sådant, for England ville absolut ikke forhøje sine priser. Men nu har England gjort det, og så er det man stiller spørgsmålet: Hvor er den økonomiske gevinst for Danmark ved devalueringen, når det er gået sådan?

Det er ganske rigtigt, hvad handelsministeren sagde, at det kan ikke nytte noget at koncentrere denne debat om kullene alene, fordi det er meget andet end kullene, det drejer sig om. Ja, fordi kullene måske endda ikke er det mest væsentlige, og det kan det jo ikke være, hvis den engelske kulprisforhøjelse kun betyder 10—11 mill. kr. om året for Danmark, medens de øvrige prisforhøjelser betyder 250 mill. kr.

Det må være mig tilladt at sige, at det er stærkt, hvad man her byder den danske befolkning, og det er jo ikke blot regeringen, der byder den det. Det vil det ærede medlem hr. Anker Lau naturligvis gerne have det gjort til, men aftalen med England er jo sluttet ikke blot af regeringen, men også af landbrugets hovedorganisationer; de må tage deres del af ansvaret. Vi er kommet dertil, at England får dansk smør langt billigere, end vi kan købe det her i Danmark. Sidst jeg diskuterede dette spørgsmål med den højterede landbrugsminister, sagde ministeren, at man ikke sådan kunne føre smørpriserne herhjemme à jour hver anden dag, og det gav jeg ham ret i, men nu er der jo gået et stykke tid. Det var den 1. oktober, og nu er vi nået hen mod slutningen af november. Det var den 1. oktober, smørprisen til England faldt med 95 øre, og jeg benytter lejligheden til at forny mit spørgsmål:

Hvorfor giver det sig ikke spor af udslag i smørprisen herhjemme, når det dog står i loven, at smørprisen herhjemme skal være gennemsnittet af eksportprisen? Under alle omstændigheder, her i Danmark skal vi give mere for smørret, end England får smørret for, og det er endda sådan, at engrosprisen for smør her i Danmark er højere end det, man eksporterer smørret til England for. Det er formodentlig sådan med andre produkter også; jeg bekender, at her er jeg ikke så sagkyndig, men jeg har lyst til at rejse spørgsmålet, da jeg anser det for berettiget at rejse det ved denne lejlighed.

Nu er der sket kæmpemæssige forhøjelser af priserne på flæsk og kød. Vi eksporterer også sådanne produkter til England. Det skulle ikke forbavse mig, om det er sådan, at vi sælger disse produkter billigere til England, end man kan købe dem herhjemme. Det ærede medlem hr. Anker Lau sagde, at det er, når regeringerne handler, at der bliver handlet dårligt, så udnytter man situationen og sætter priserne i vejret. Jeg ved ikke, om det ærede medlem hr. Anker Lau mener, at det er regeringen, der handler med kødet i øjeblikket; det har jeg ikke indtrykket af, at det er. Jeg har indtrykket af, at det er regeringen, der har givet handelen med kødet fri, og resultatet er blevet prisforhøjelser. Men det er i hvert fald højst ubehageligt for befolkningen, og det vil naturligvis være dobbelt ubehageligt, hvis forholdet er det, at når eksportvarerne går til England, får vi mindre for dem, end vi må betale herhjemme.

Jeg havde den tvivlsomme fornøjelse at høre „Aktuelt kvarter“ i går og hørte gårdejer Tvedegaard udtale sig om spørgsmålet. Jeg er naturligvis ikke i stand til at referere ordret, hvad han sagde, men for mig lød det noget i retning af, at man må da ikke bilde sig ind, at man her i Danmark kan købe kød og flæsk lige så billigt, som vi sælger det til lande, hvorfra vi får valuta hjem. Jeg opfattede det sådan, at man må naturligvis finde sig i, at her i Danmark skal disse varer koste mere, end vi forlanger af udlandet.

Den slags mener jeg ikke man kan være tilfreds med. Jeg mener ikke, man kan være tilfreds med, at regeringen er overrasket. Jeg mener ikke, man kan være tilfreds med, at man håber på at opnå visse ændringer. Lige så lidt mener jeg, man kan være tilfreds med den fantastiske anvisning, man i dag i „Social-Demokraten“ giver forbrugerne i København, idet man siger til dem, at de bare skal lade være med at købe kød indtil videre, så skal priserne nok falde; eller som finansministeren, der talte et eller andet sted i aftes og sagde, at hans kone agtede at købe fisk, så længe kødpriserne var så høje, og det ville han anbefale andre husmødre også at gøre. Ja, det skal nok hjælpe. Fiskepriserne er jo allerede i gang med at stige i ly af kødprisernes stigning. Denne anbefaling af at lade være med at købe levnedsmidler, så længe priserne er så høje, er lige så god, som det ville have været, hvis man i sin tid havde sagt til os, der sad i tyske koncentrationslejre, at vi skulle lave sultestrejke, fordi maden var så elen-